

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 19. května 2014, odvolání obžalovaného F [redacted] J [redacted] S [redacted] M [redacted] nar. [redacted] v [redacted] podané proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 25.2.2014, čj. 1 T 241/2013 - 604 a v senátě složeném z předsedy JUDr. Dušana Pašky a soudců JUDr. Hany Hubáčkové a JUDr. Petra Brauna rozhodl **t a k t o** :

Podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. řádu se napadený rozsudek zrušuje ve výroku o trestu a způsobu jeho výkonu a podle § 259 odst. 3 tr. řádu se znovu rozhoduje tak, že

při nezměněném výroku o vině zločinem týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, 2 písm. b), d) tr. zákoníku a přečinem týrání zvířat podle § 302 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. b) tr. zákoníku

se obžalovaný

F [redacted] J [redacted] S [redacted] M [redacted],

nar. [redacted] v [redacted], státní příslušník [redacted]
v současné době zdržující se v [redacted] na adrese
[redacted]

o d s u z u j e

podle § 199 odst. 2 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku
k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 3 (tří) let.

Podle § 84 a § 85 odst. 1 tr. zákoníku se výkon trestu **podmíněně odkládá** na zkušební dobu **v trvání 5 (pěti) let** za současného vyslovení **dohledu**.

Podle § 85 odst. 2 tr. zákoníku za užití § 48 odst. 4 písm. d) tr. zákoníku se obžalovanému ukládá přiměřená povinnost spočívající v podrobení se vhodnému programu psychologického poradenství.

Odůvodnění

Napadeným rozsudkem byl obžalovaný F. J. S. M. uznán vinným zločinem týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, 2 písm. b), d) tr. zákoníku a přečinem týrání zvířat podle § 302 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. b) tr. zákoníku a za tyto trestné činy mu byl uložen úhrnný nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání tří let, pro jehož výkon byl zařazen do věznic s dozorem a dále trest vyhoštění na dobu neurčitou. Trestných činů se obžalovaný podle skutkových zjištění nalézacího soudu dopustil tím, že v době od 18. srpna 2012 do zahájení trestního stíhání v , ve společně obývaném bytě v , fyzicky a psychicky tyral svoji manželku nar. , zejména tím, že jí zakazoval samostatně vycházet ze společného bytu a přijímat návštěvy v bytě bez jeho souhlasu, omezoval její kontakty s nezletilou dcerou , která s nimi bydlela ve společné domácnosti, zakazoval jí telefonáty a internetovou komunikaci s přáteli a opakovaně ji fyzicky napadal tak, že ji uchopil pod krkem, přičemž jí hlavou bil o různé předměty, úderý dlaní ji bil do hlavy a nejméně v květnu 2013 jí uhasil zapálenou cigaretu o kůži v oblasti krku, v důsledku čehož poškozená utrpěla těžkou formu syndromu týrané osoby s přítomnými příznaky , což narušuje běžný způsob existence a zvyklostí a má celkový negativní dopad na prožívání sebe sama i vztahování se k okolí a z psychiatrického hlediska značí vážnou poruchu na zdraví, která reprezentuje těžkou újmu na zdraví. Dále v blíže nezjištěné době od září 2012 do 2. března 2013 v , psa poškozené rasy Bišonek opakovaně nepřiměřeně fyzicky napadal kopy a úderý, při venčení jej nenechal dostatečně se vyprázdnit, v důsledku čehož vykonal potřebu až doma, za což jej trestal tím, že mu čumák vymáchal ve výkalech a naplácal mu, čímž docházelo k postupnému zhoršování jeho zdravotního stavu a dne 2. března 2013 ho nezjištěným způsobem napadl tak, že mu způsobil poranění jater s následným vnitřním krvácením se selháním oběhové činnosti, v důsledku čehož došlo k jeho úhynu.

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný ústně do protokolu o hlavním líčení odvolání, které následně odůvodnil jeho obhájce. Odvolatel zejména namítá, že výslech poškozené ze dne 24.9.2013 byl jako neodkladný úkon proveden v rozporu se zákonem. Výpověď poškozené z tohoto

postupem došlo k porušení práva obviněného na spravedlivý proces a práva na obhajobu, když obhájce obviněného byl vyloučen z účasti na výslechu poškozené, jejíž výpověď při tomto výslechu je nyní soudem použita na podporu jeho závěrů o vině obžalovaného. Pokud by byla poškozená řádně poučena, že její výpověď může být použita proti obviněnému, nepochybně by dne 24.9.2013 ve věci vůbec nevypovídala. Odvolatel v této souvislosti cituje z nálezu Ústavního soudu ČR, sp.zn. III. ÚS 2523/10, podle něhož *osobám přítomným nebo zúčastněným na úkonem trestního řízení, musí být v každém okamžiku jasno, jaká práva požívají a jaké povinnosti pro ně vyplývají z účasti na úkonech. Pokud ze vzniklé situace vyplývá předpoklad, že osobě je její právní postavení při výkonu trestu řízení nejasné nebo že se nachází v omylu, jsou orgány činné v trestním řízení povinny na takovou situaci reagovat a poskytnout osobě náležité poučení a to i opakovaně. Nerespektování těchto pravidel může porušovat zásadu spravedlivého procesu (článek 36 Listiny základních práv a svobod)*. Podle názoru odvolatele poškozená dne 24.9.2013 vypovídala, aniž by věděla, jaké důsledky může mít její výpověď pro obviněného, protokol o výpovědi byl pořízen nezákonným způsobem a jedná se o absolutně neúčinný důkaz. Poškozená [redacted] během svého výslechu v hlavním líčení na dotaz obhájce odpověděla, že se jako týraná osoba necítí, podle znalce z oboru zdravotnictví – psychologie poškozená jednání obviněného jako těžké příkoří nevnímá, mezi manželi šlo tedy o běžné konflikty, které nenaplňují skutkovou podstatu trestného činu týrání osoby žijící ve společném obydlí. Žádný z vyslechnutých svědků nepotvrdil, že by byl svědkem jednání, které je obžalovanému kladeno za vinu, pokud o takovém jednání vypovídaly starší dcera poškozené [redacted] nebo přítelkyně poškozené svědkyně [redacted], [redacted] tak se o tomto jednání dozvěděly od poškozené nebo od její mladší dcery [redacted]. Obviněný nesouhlasí s tím, že by poškozené způsobil těžkou újmu na zdraví, poškozená již před soužitím s ním se léčila s [redacted] navíc podle svědecké výpovědi [redacted] se poškozená obžalovanému omlouvala za svoje chování již během svatebního dne, toto její chování tak není důsledkem rozvoje syndromu týrané osoby, ale bylo její typickou vlastností již předtím, než začala bydlet s obviněným. Obviněný rovněž nesouhlasí s tím, že by pejska poškozené nějakým způsobem týral, připouští, že jej někdy nenechal dostatečně vyvenčit a pak jej potrestal plácnutím nebo přičichnutím k „loužičce“, avšak nikdy jej nenakopl, pouze jej možná někdy odstrčil nohou. Pitevní protokol uvádí příčinu smrti, nevyplývá z něj však, že by zranění způsobil pejskovi obžalovaný. Obžalovaný dále nesouhlasí s tím, že mu byl uložen nepodmíněný trest odnětí svobody, následky ve způsobení těžké újmy na zdraví poškozené a smrti psa jsou již znakem kvalifikovaných skutkových podstat obou trestných činů, jsou zahrnuty ve vyšší trestní sazbě a nelze k nim přihlížet jako k přitěžujícím okolnostem. Obžalovaný má za to, že splňuje předpoklady pro podmíněný odklad výkonu trestu odnětí svobody, znalec psycholog označil možnost nápravy obžalovaného jako dobrou, poškozená se necítí být týranou osobou, s trestním stíháním obžalovaného nesouhlasila a chce s ním i nadále žít. Odvolatel rovněž nesouhlasí s uloženým trestem vyhoštění, podle § 80 odst. 3 písm. e) tr. zákoníku nelze trest vyhoštění uložit, jestliže pachatel je rodinným příslušníkem občana Evropské unie a má na území České republiky povolen trvalý pobyt a nebo je cizincem s přiznaným právním postavením dlouhodobě pobývajícím rezidenta na území České republiky podle jiného právního předpisu, neshledá-li soud vážné důvody ohrožení bezpečnosti státu nebo veřejného pořádku. Trestná činnost, kterou byl obžalovaný uznán vinným, nemá s veřejným pořádkem nic

společného. Uložení trestu vyhoštění na dobu neurčitou je zjevně nepřiměřeným trestem, který byl uložen v rozporu s ustanovením § 37 odst. 2 tr. zákoníku, podle něhož nelze pachateli uložit kruté a nepřiměřené trestní sankce. V písemném odůvodnění odvolání obhájce navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek soudu prvního stupně zrušil a sám rozhodl tak, že se obžalovaný zprošťuje obžaloby. V průběhu veřejného zasedání před odvolacím soudem obhájce připojil alternativní návrh, aby odvolací soud rozhodl o uložení mírnějšího, podmíněně odloženého trestu odnětí svobody a neuložil trest vyhoštění. Z ústního vyjádření obžalovaného ve veřejném zasedání před odvolacím soudem, které se konalo krátce poté co byl obžalovaný propuštěn z vazby, je zřejmé, že obžalovanému jde především o to, aby se nemusel vracet do vězení.

Městský soud v Praze jako soud odvolací přezkoumal zákonnost a důvodnost všech výroků rozsudku, proti nimž směřuje odvolání, jakož i správnost postupu řízení, jež napadenému rozsudku předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad a dospěl k závěru, že odvolání obžalovaného je částečně důvodné, a to v tom směru, pokud je jím napadán výrok o trestech.

V řízení, které napadenému rozsudku předcházelo, byly provedeny takové důkazy, které jsou potřebné ke zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Ostatně odvolatel žádné doplnění dokazování nenavrhuje. Soud prvního stupně hodnotil provedené důkazy ve smyslu ustanovení § 2 odst. 6 tr. řádu, a to podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu. Tímto hodnocením dospěl nalézací soud ke správným skutkovým zjištěním, jimž také podřadil odpovídající právní kvalifikaci.

Soud prvního stupně nepochybil, pokud popis skutkového děje převzal z obžaloby (s drobnou změnou u skutku pod bodem I). Popis obou skutků v obžalobě státního zástupce vychází především z výpovědi poškozené [REDAKCE] ze dne 24.9.2013, odvolací soud nepovažuje výslech poškozené, který se konal tento den ještě před zahájením trestního stíhání obviněného, za neplatný úkon provedený v rozporu se zákonem. Výslech poškozené byl proveden podle § 158 odst. 9 tr. řádu, způsobem uvedeným v § 158a tr. řádu, tedy za přítomnosti soudkyně Obvodního soudu pro Prahu 2. Policejní orgán i státní zástupce, který požádal o přítomnost soudkyně, hodnotili tento úkon jako neodkladný a neopakovatelný proto, že byly důvodné obavy, že výpověď poškozené by za jiných podmínek byla ovlivňována obviněným. Úkony trestního řízení byly zahájeny dne 30.7.2013 na základě trestního oznámení, které podala nezletilá dcera poškozené [REDAKCE], policejní orgán poté opakovaně předvolával k podání vysvětlení poškozenou [REDAKCE] která však s policejními orgány odmítala spolupracovat. Bylo zřejmé, že pokud poškozená bude pod vlivem obviněného, nebude před orgány činnými v trestním řízení vypovídat. Obviněný poškozené zakazoval, aby sama chodila ven, všude ji doprovázel, a to i na úřední jednání s orgány péče o dítě, byla proto zorganizována policejní akce, kdy poškozená byla na takové úřední jednání pozvána a poté co společně s obviněným vyšla ze svého bytu, byl obviněný na chodbě domu policisty zadržen a poškozená byla převezena k výslechu, který byl proveden jako neodkladný a neopakovatelný úkon za přítomnosti soudkyně. V době konání tohoto výslechu nebylo jisté, zda soud vyhoví návrhu na vzetí obviněného do vazby, pokud by poškozená nebyla vyslechnuta bezprostředně

poté, co byl obviněný zadržen, hrozilo nebezpečí, že by se k výsledku později dobrovolně nedostavila. Policejní orgány sice měly k dispozici výpovědi dcer poškozené a přítelkyň poškozené, které byly učiněny v rámci úředních záznamů o podání vysvětlení, tyto svědkyně však, s výjimkou nezletilé [REDAKCE] nebyly přítomny útokům obviněného vůči poškozené, o tom, jak byla poškozená omezována v osobním životě, se dozvídaly zprostředkovaně od ní a lze si jen těžko představit, že by bylo možno zahájit trestní stíhání obviněného, pokud by zprostředkované poznatky, které měly policejní orgány k dispozici, nebyly potvrzeny osobní výpovědí poškozené.

Odvolací soud proto nepovažuje výpověď poškozené ze dne 24.9.2013 za absolutně neúčinný důkaz provedený v rozporu se zákonem, jak uvádí obhájce obžalovaného v odůvodnění odvolání a přitom zdůrazňuje, že tato výpověď poškozené není jediným důkazem, který by obžalovaného ze spáchání trestné činnosti usvědčoval. Soud prvního stupně v odůvodnění rozsudku podrobně interpretuje výpověď poškozené v hlavním líčení, zmiňuje se i o druhé výpovědi poškozené v přípravném řízení, kdy poškozená v obou těchto dalších výpovědích některá vyjádření týkající se jejího napadení oproti výpovědi z 24.9.2013 zlehčovala. Pokud nalézací soud v odůvodnění napadeného rozsudku uvádí, že jednání obžalovaného je prokázáno zejména výpovědi poškozené [REDAKCE] ze způsobu hodnocení důkazů je zřejmé, že soud má tím na mysli všechny výpovědi poškozené, tedy nejen výpověď ze dne 24.9.2013, ale i další její výpověď v přípravném řízení ze dne 14.10.2013 a výpověď poškozené v hlavním líčení konaném dne 17.1.2014. Odvolací soud k tomu dodává, že obžalovaný M [REDAKCE] se zločinu týrání osoby žijící ve společném obydlí dopustil kombinací fyzických napadení a psychického týrání, které spočívalo v tom, že obžalovaný poškozené zakazoval volný pohyb, nepřiměřeně ji omezoval ve styku s jejími dětmi, zakazoval jí komunikaci se svými přítelkyněmi, a to nejen prostřednictvím telefonu, ale prostřednictvím sociálních sítí na internetu, požadoval po poškozené, aby na úkor svých dětí upřednostňovala jeho osobní potřeby a i jiným způsobem ji po dobu více než jednoho kalendářního roku omezoval v obvyklém způsobu života. Psychické týrání poškozené je v tomto případě z hlediska vyvolaného škodlivého následku nepoměrně závažnější než fyzické útoky obžalovaného vůči poškozené, kdy tyto fyzické útoky, s výjimkou toho, kdy obžalovaný uhasil hořící cigaretu o kůži na krku poškozené, nezanechaly takové následky, které by vyvolaly poruchu na zdraví. Z hlediska naplnění skutkové podstaty zločinu týrání osoby žijící ve společném obydlí je v tomto konkrétním případě nepodstatné, zda fyzické útoky obžalovaného poškozená popisuje jako údery do hlavy a do obličeje, škracení a mlácení hlavou o stěnu, jako ve výpovědi ze dne 24.9.2013, nebo jako plácnutí přes obličej, chycení za krk nebo přirazení na zeď, jak poškozená uváděla ve svých pozdějších výpovědích. Nejzávažnější způsob fyzického napadení, uhašením hořící cigarety o holou kůži, obžalovaný nepopřel a tento útok viděla i nezletilá dcera poškozené [REDAKCE]. Poškozená [REDAKCE] ve své výpovědi v hlavním líčení neuvedla, že by nedocházelo k takovému jednání obžalovaného, které popsala ve své výpovědi ze dne 24.9.2013 a které lze označit jako psychické týrání. Poškozená toto jednání obžalovaného omlouvala, uváděla, že je zapříčinila sama svým nevhodným chováním vůči manželovi, přitom podle závěrů znalců z odvětví psychologie a psychiatrie je popírání viny útočnicka, minimalizace následků, odmítání záchrany, příznakem syndromu týrané osoby.

Výpověď poškozeného ze dne 24.9.2013 je také potvrzována obsahem výpovědi slyšených svědků, kdy svědkyně vypovídaly nejen o tom, jak jim poškozená nebo její dcery, popisovaly jednání obžalovaného, ale svědkyně také popisovaly zcela nezvyklé a nepochopitelné jednání samotné poškozené v případech, kdy se s ní osobně setkaly nebo ji přišli navštívit do jejího bytu.

Obhájce obžalovaného argumentoval nálezem Ústavního soudu ČR, sp.zn. III. ÚS 2523/10 nejen v rámci podaného odvolání, ale i v řízení před soudem prvního stupně. V napadeném rozsudku se nalézací soud s tímto nálezem vypořádává na straně 18, odvolací soud k tomu dodává, že v trestní věci vedené pod sp.zn. 4 T 97/2009 Obvodního soudu pro Prahu 4 byla ústavní stížnost, kterou podala poškozená manželka odsouzeného, shledána důvodnou proto, že stěžovatelka byla před výslechem v přípravném řízení nesprávně poučena tak, že k trestnímu stíhání jejího manžela je potřebný souhlas poškozené, manželka obžalovaného se mylně domnívala, že tento souhlas může kdykoliv vzít později zpět. V hlavním líčení pak změnila výpověď ve prospěch svého manžela s tím, že svou výpověď v přípravném řízení chtěla obviněného toliko postrašit a dosáhnout změny jeho chování vůči ní a proto přeháněla intenzitu tvrzeného napadání. Soud však změněné výpovědi u hlavního líčení neuvěřil a obžalovaného odsoudil na základě výpovědi poškozené manželky v přípravném řízení. Posuzovaný případ obžalovaného F. [REDAKCE] J. [REDAKCE] S. [REDAKCE] M. [REDAKCE] je odlišný v tom, že poškozená [REDAKCE] nebyla poučena o tom, že k trestnímu stíhání jejího manžela je potřeba její souhlas a že tento souhlas může vzít kdykoliv zpět, poškozená byla naopak poučena o právu odepřít výpověď, pokud by svojí výpovědí způsobila nebezpečí trestního stíhání osobě blízké a vypovídala i po tomto poučení. Případná změna výpovědi poškozené u hlavního líčení je vyvolána tím, že poškozená trpí těžkou formou syndromu týrané osoby a v důsledku toho ztrácí náhled na škodlivost a protizákonnost chování jejího manžela – obžalovaného M. [REDAKCE]. Poškozená tedy nechtěla svojí výpovědí přimět obžalovaného ke změně jeho chování, nikdy později se nevyjádřila v tom směru, že by její výpověď ze dne 24.9.2013 byla úmyslně nepravdivá.

Pokud jde o skutek pod bodem II) výroku o vině v napadeném rozsudku, lze sice přisvědčit námitce odvolatele, že pitevní protokol uvádí příčinu smrti pejska poškozené, neplyne z něj však, že by zranění způsobil pejskovi obžalovaný. Soud prvního stupně správně zdůraznil, že odpovědnost obžalovaného za smrt psa lze velmi dobře logicky dovodit jednak z toho, že obžalovaný byl jediný, kdo se k psovi dlouhodobě choval velice hrubě a také tím, že to byl právě obžalovaný, kdo se psem trávil poslední chvíle jeho života o samotě, bez přítomnosti kohokoliv jiného z rodiny. Nalézací soud také správně uvedl, že pokud obžalovaný chodil se psem na procházky, nebylo to proto, že by se chtěl o psa starat, ale proto, aby měl poškozenou, která psa venčila, neustále pod dohledem. Odvolací soud k tomu dodává, že podle lékařské zprávy, která je založena na č.l. 297 trestního spisu, již při návštěvě na veterinární ambulanci dne 13.2.2013 pes jevil takové příznaky, které nevylučují úmyslné zranění zvířete. Obžalovaný omezoval poškozenou v obvyklém způsobu života natolik, že do jejich bytu žádné návštěvy nechodily, kromě občanských návštěv dcery [REDAKCE] a lze prakticky vyloučit, že by do styku se psem několik měsíců před jeho uhynutím přišly jiné osoby než obžalovaný, poškozená [REDAKCE] a její dvě dcery [REDAKCE] a [REDAKCE]. Poškozená a její dcery měly ke psovi dlouholetý citový vztah a nelze v žádném případě předpokládat, že by psa, kterého pokládaly za člena své rodiny, fyzicky napadaly. Naopak, podle jejich

svědectví se pes v přítomnosti obžalovaného choval nezvykle ustrašeně a schovával se před ním. Logickou úvahou lze tedy dojít k jednoznačnému závěru, že jediný, kdo mohl psa týrat a zapříčinit tak jeho smrt, byl právě obžalovaný F. J. S. M.

Pokud odvolání obžalovaného směřuje do výroku o vině, nebylo v této části shledáno důvodným. K opačnému závěru však odvolací soud dospěl v té části odvolání, které směřuje do výroku o uložených trestech. Obžalovaný F. J. S. M. nebyl na území České republiky dříve soudně trestán, oprávněný je i argument odvolatele, že způsobení těžké újmy na zdraví poškozené a smrt psa jsou součástí přísněji kvalifikovaných skutkových podstat trestných činů a nelze je znovu zohledňovat jako přitěžující okolnosti. Páchání trestné činnosti obžalovaným bylo umožněno podřízeným a závislým chováním poškozené v. vůči obžalovanému, kdy poškozená tento submisivní postoj dávala najevo ještě před jejich společným soužitím a před vyvoláním syndromu týrané osoby. Poškozená po dohodě s obžalovaným zorganizovala svatbu přesto, že jí tento krok rozmlouvaly její matka, její dcery i její přítelkyně. Svatební obřad se konal v. proto, aby k němu došlo co nejdříve, na pražských úřadech nebyly v dohledné době volné termíny. Podle svědeckých výpovědí již před konáním svatebního obřadu se obžalovaný choval nepříjemně, arogantně a našťavaně, svědkyně. kvůli tomuto chování odmítla poškozené na svatebním obřadu svědčit. Obžalovaný pak urážel svatební hosty, přítelkyně jeho manželky a poškozená místo toho, aby jeho chování usměrnila, jej omlouvala, odjela s ním předčasně domů. Poškozená opakovaně vypovídala o tom, jak byla v té době do obžalovaného zamilovaná, přitom poškozená nebyla zaměstnána, pobírala pouze invalidní důchod, léčila se pro. a její intimní poměr s partnerem, který je o 11 let mladší, způsobil, že poškozená nebyla schopna vnímat, že obžalovaný její city neopětuje a jde mu jen o to, aby ji zneužil a nechal se od ní živit a opečovávat, aniž by musel pracovat. Jakkoliv se toto jednání obžalovaného jeví soudu prvního stupně jako značně amorální, nelze obžalovaného automaticky postihovat několikaletým nepodmíněným trestem odnětí svobody. Obžalovaný týral poškozenou zejména psychicky, což umožňovalo její podřízené chování ještě před vyvoláním syndromu týrané osoby, nebylo zjištěno, že by obžalovaný způsobil poškozené vážnější újmu na zdraví somatického charakteru. Poškozená i v době několikaměsíčního pobytu obžalovaného ve vazbě nepodnikla žádné kroky k tomu, aby se s ním rozvedla, chce s obžalovaným i nadále žít a dlouhodobý nepodmíněný trest odnětí svobody obžalovaného by i poškozená pociťovala úkorně. Poškozená sice v současné době trpí., avšak podle názoru odvolacího soudu jí nelze vnucovat odloučení od jejího manžela, kterého ve výkonu vazby pravidelně navštěvovala, vyměnila si s ním více než 100 dopisů.

Obžalovaný strávil více než 7 měsíců ve výkonu vazby, po propuštění z vazby na svobodu respektoval předběžné opatření spočívající v zákazu vstoupit do společného obydlí obývaného s poškozenou. a jeho bezprostředního okolí a v zákazu vycestování do zahraničí, podle svého vyjádření ve veřejném zasedání u odvolacího soudu po propuštění z vazby obnovil svoji pracovní brigádní činnost, kterou si obstaral krátce před vzetím do vazby. Rovněž na základě ústního projevu obžalovaného při veřejném zasedání před odvolacím soudem lze předpokládat, že obžalovaný se bude chovat tak, aby se nemusel již vrátit zpátky do vězení. Pro obžalovaného i pro poškozenou bude podle názoru

odvolacího soudu přínosnější, aby společně navštěvovali psychologické poradenství, než aby jim bylo vnucováno jejich dlouhodobé odloučení. Odvolací soud proto zrušil výrok o trestu a trest odnětí svobody v trvání tří roků obžalovanému podmíněně odložil na maximálně možnou zkušební dobu v trvání pěti let, za současného vyslovení dohledu probačního pracovníka a obžalovanému zároveň uložil přiměřenou povinnost spočívající v podrobení se vhodného programu psychologického poradenství.

Trest vyhoštění, který byl napadeným rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 uložen na dobu neurčitou, odvolací soud znovu neuložil vzhledem k ustanovení § 80 odst. 3 písm. e) tr. zákoníku. Obžalovaný se u veřejného zasedání před odvolacím soudem prokázal pobytovou kartou rodinného příslušníka občana Evropské unie, v níž má vyznačeno povolení k pobytu do [REDAKCE]. V žádném případě jednáním obžalovaného nebyla ohrožena bezpečnost státu a pokud jde o ohrožení veřejného počátku, podle dosavadní soudní praxe je tato podmínka splněna až u tak závažných trestných činů, jako je vražda.

Poučení: Proti tomuto rozsudku není další řádný opravný prostředek přípustný.

Rozsudek lze napadnout dovoláním, které může podat nejvyšší státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného, dále obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný může podat dovolání pouze prostřednictvím obhájce, podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť by bylo takto označeno. Dovolání se podává u soudu, který rozhoduje ve věci v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr. řádu) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů, napadá a čeho se odvolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) – l) tr. řádu, o které se dovolání opírá. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Praze dne 19.května 2014

JUDr. Dušan Paška v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Eva Klímová